

บทที่ 6 การสืบค้นข้อมูลเพื่องานภาพยนตร์

RESEARCH FOR SCREENPLAY

วิชา การเขียนบทภาพยนตร์ : ดร.พงศวีร์ สุภานนท์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Happy death day : สุขสันต์วันตาย

ยัมเป็นเด็กสาวที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นยัมมีอายุ 18-19 ปี เป็นเด็กสาวธรรมดาคนหนึ่งที่มีนิสัยเป็นคนไม่ค่อยพูดที่กลัวและอ่อนไหวง่ายเป็นคนไม่ค่อยทันคนใครพูดอะไรก็เชื่อคล้อยตามไปหมดแต่มีเรื่องหนึ่งที่ยัมไม่เคยบอกให้ใครรู้ว่ายัมเป็นโรคซึมเศร้าทุกคนไม่เคยมีใครสนใจเพราะคิดว่ายัมมีนิสัยที่เป็นคนนิ่งๆ อยู่แล้วเอาไปบอกพ่อแม่ก็ไม่มีความเชื่อยัมเลยแอบไปปรึกษาจิตแพทย์หลายครั้งก็เลยบำบัดมาเรื่อยๆ ยัมลองทำตามทั้งหมดบอกแต่ก็ไม่ดีขึ้นเลยยัมยังรู้สึกเหมือนเดิมรู้สึกเหนื่อยและเบื่อจนไม่อยากทำอะไรจนบางที่ไม่อยากอยู่แล้วด้วยซ้ำ....

พอวันหนึ่งที่ยัมต้องเข้ามาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ยัมกลัวการเข้าหาเพื่อนเพราะว่าก่อนหน้านี้ที่โรงเรียนเก่ายัมโดนกลุ่มเพื่อนสนิทหักหลังเพราะโดนเพื่อนสนิทเอาเรื่องส่วนตัวของยัมไปเล่าต่อๆ ให้คนอื่นฟังแม่ของยัมเป็นเมียน้อยยัมเลือกที่จะเล่าให้แยมฟังเพราะไว้ใจแยมมากส่วนแยมก็คอยพูดให้กำลังใจยัมมาตลอดยัมเลยเลือกที่จะเล่าให้แยมฟังแต่วันหนึ่งยัมกลับโดนแยมหักหลังจึงทำให้ยัมไม่อยากไปสนิทกับใครมากเพราะกลัวจะโดนแบบเดิมครั้งนั้นที่ยัมรู้ความจริงว่าแยมเพื่อนสนิทที่ยัมไว้ใจมากๆ ดันเอาเรื่องส่วนตัวยัมไปเล่าให้คนอื่นฟัง...

บทภาพยนตร์สั้น

เรื่อง Happy death day : สุขสันต์วันตาย

.....

sequence title

scene 1 มหาวิทยาลัย / กลางวัน

พอวันหนึ่งที่ยิ้มต้องเข้ามาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งยิ้มกลัวการเข้าหาเพื่อนเพราะว่าก่อนหน้านี้ที่โรงเรียนเก่ายิ้มโดนกลุ่มเพื่อนสนิทหักหลังเพราะโดนเพื่อนสนิทเอาเรื่องส่วนตัวของยิ้มไปเล่าต่อๆให้คนอื่นฟังแม่ของยิ้มเป็นเมียร้อยยิ้มเลือกที่จะเล่าให้แบมฟังเพราะไว้ใจแบมมากส่วนแบมก็คอยพูดให้กำลังใจยิ้มมาตลอดยิ้มเลยเลือกที่จะเล่าให้แบมฟังแต่วันนี้ยิ้มกลับโดนแบมหักหลังจึงทำให้ยิ้มไม่อยากไปสนิทกับใครมากเพราะกลัวจะโดนแบบเดิมครั้งนั้นที่ยิ้มรู้ความจริงว่าแบมเพื่อนสนิทที่ยิ้มไว้ใจมากที่สุดนั้นเอาเรื่องส่วนตัวยิ้มไปเล่าให้คนอื่นฟัง...

sequence A

scene 2 ห้องน้ำ / ภายใน / กลางวัน

ที่โรงเรียนเก่า(เรื่องในอดีต)

ยิ้มได้เดินไปเข้าห้องน้ำยิ้มเดินไปปกติแต่ระหว่างทางที่เดินไปห้องน้ำยิ้มมองไปเห็นเพื่อนในห้องที่เดินสวนกับยิ้มมาสายตาเพื่อนที่มองมาทุกคนมองยิ้มแปลกๆรอบแรกยิ้มไม่ทันได้คิดอะไรแต่หลังจากนั้นก็มียิ้มมาดมแบบนี้อิ้มเริ่มสงสัยแต่ไม่ทันได้ถามอะไรเพราะตนตั้งใจจะไปห้องน้ำยิ้มเดินจนถึงห้องน้ำ

ยิ้มกำลังจะเข้าห้องน้ำแต่ยิ้มเดินไปได้ยินเสียงแบมเล่าแบมคุยกับเพื่อนอีกคนหนึ่งว่า..

แบบม

: แก้วรู้ปะยี้มอะแม่มันเป็นเมียน้อยเขานะเว้ยทนไปได้ไงวะเนอะมันไม่อายุบ้างหรือวะ

แก้ว

: อู้ย!!จริงปะแก

แบบม

จริงดิแก

แก้ว

แก้วรู้ได้ไงวะ

แบบม

ก็ยี้มอะมันเล่าให้ฉันฟังเองเลยเว้ย

แก้ว

ไหนดนนนแกเล่ามาดิเรื่องมันเป็นยังไงบ้างง

แบบม

ก็เนี่ยยี้มมันเล่าให้ฉันฟังว่าพ่อมันเป็นนักธุรกิจใหญ่เว้ยแล้วก็มาเจอแม่มันแม่มันอะเป็นเลขาเว้ยแล้วก็ไป

คุยกันทำไหนดไม่รู้ได้กันเฉยเลยแก

แก้ว

จริงปะเนี่ยยแล้วมันไม่อายุบ้างหรือวะยี้มอะ

แบบม:

ก็น่าจะอายุแหละเลยเล่าให้ฉันฟังแค่คนเดียวแต่ฉันอะก็ให้กำลังใจนางนะเพราะฉันสงสารแต่ก็นะเรื่องนี้ฉัน

ก็รู้คนเดียวก็ไม่ได้ปะมันก็ต้องเฝ้าหน่อยเนี่ยฉันอะก็เล่าให้เพื่อน2กับเพื่อน3ฟังนะ

แก้ว

แกเล่าังไม่สงสารมันหรือยี้มอะ

แยม

ก็มันน่าเล่านี่น่าเรื่องแบบนี้เป็นแกกเก็บไว้หรือ!

แก้ว

เออก็จริงแกฉันว่าไปเรียนดีกว่าปะออกมาห้องน้ำนานแล้วเดี๋ยวครูว่า

แยม

: เออๆไปก็ไป

sequence A

scene 3 หน้าห้องน้ำ / ภายใน / กลางวัน

หลังจากที่แยมพูดกับเพื่อน1 จบยิ้มเลยทำเหมือนฟังมาเข้าห้องน้ำแยมกับเพื่อน1 เจอยิ้มหน้าห้องน้ำแยม
แอบสะดุ้งนั่งไปพักนึง

แยม

อะอ้าว! ยิ้ม มาเข้าห้องน้ำหรือ

ยิ้ม

อ่อใช่

แยม

โอเครีบกลับมาเถอะเราไปห้องเรียนก่อนนะ

แก้ว

ไปก่อนนะยิ้ม

ยิ้ม

โอเค

ยิ้มพูดจบยิ้มเดินหน้านิ่งเข้าไปในห้องน้ำยิ้มโมโห

ยิ้มทูปอย่างล้าหน้าอย่างแรงยิ้มโมโหมากแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ยิ้มได้แต่ยื่นร้องไห้หน้ากระจกแล้วจิก
แขนตัวเองเพื่อระบายอารมณ์ผ่านความเจ็บปวดแต่ได้ไม่นานยิ้มก็ต้องหยุดทุกอย่างเพื่อกลับไปเรียน
ตามปกติ

sequence A

scene 3 ห้องเรียน / ภายใน / กลางวัน

ในห้องเรียน

ยิ้มนั่งเรียนตามปกติกับเพื่อนๆคนอื่นแต่มีแอมเพื่อนในกลุ่มสังเกตเห็นว่ายิ้มนั่งเอามือขูดโต๊ะไปมาแอมเริ่ม
สงสัยว่ายิ้มเป็นอะไรหรือว่ายิ้มได้ยินที่แอมเอาไปเรื่องยิ้มไปพูดในห้องน้ำแอมเริ่มกังวลแอมกลัวยิ้มโกรธ

sequence B ความขัดแย้ง

scene 4 หน้าห้องเรียน / ภายนอก / ช่วงเย็น

16:00น. เวลาเลิกเรียน

แอมเลือกที่จะเดินเข้าไปหายิ้มเพื่อที่จะถาม

แอม

ยิ้มแกเป็นอะไรรีปาว

ยิ้ม

ปาวนิ

แอม

แต่เราเห็นนะว่าแกนั่งหน้าเคียดอาการแปลกๆอะ

ยิ้ม

แกลสนใจด้วยหรือ

แบม

สนใจสิแกเพื่อนเรานะ

ยิ้ม

:เห็นเราเป็นเพื่อนจริงหรือ

แบม

เข้าทำไมแกพูดแบบนี้

ยิ้ม

แกทำอะไรก็รู้ที่อยู่แกใจปะวะ

แบม

แกพูดไววะเราไม่รู้เรื่อง

ยิ้ม

แกพอหะเลิกแต่ได้แล้วเราได้ยินได้หมดแล้วเว้ยในห้องน้ำอะแกพูดเรื่องเราทำไมเราก็อ่าละทำไมมีแต่คน
มองเราแปลกๆแกทำเพื่ออะไรวะเราไปทำอะไรให้แกหรือแบมเราไม่เคยทำอะไรแกเลยนะเว้ย

แบม

ยิ้มฟังเราก่อนดิ เราก็อพูดเฉยๆเอง

ยิ้ม

แกใช้คำว่าพูดเฉยๆหรือแล้วใครเสียหายเราไงแกไม่ได้มีปัญหาเหมือนเราแกจะไปเข้าใจอะไรวะ

แบม

ก็พูดแค่นี้ปะจะโกรธอะไรขนาดนี้ก็เล่าสู่กันฟังอะรับไม่ได้หรือ

ยิ้ม

ใครรับได้บ้างแกเราถามหน่อยเราไว้ใจแกมาก ๆ นะแต่แกมาทำกับเราแบบนี้เราเห็นแกเป็นเพื่อนสนิทของเรา
นะแกจะเคยเห็นเราเป็นเพื่อนบ้างปะ

แบม

ก็เห็นนะก็เพื่อนเราทั้งห้องอะ

ยิ้ม

แกไม่เคยให้ใจเราเลยหรอ

แบม

ก็ให้.....มั้ง

ยิ้ม

เออพอหะเราเหนื่อยแล้วอะจะมีเพื่อนแบบแกจะทำอะไรก็เรื่องของแกเลย

แบม

จ้า พุดเองนะ

sequence B ความขัดแย้ง

scene 5 สวนสาธารณะ / ภายนอก / ช่วงเย็น

ยิ้มเดินหนีแบมออกไปยิ้มเดินร้องไห้และนั่งรถไปที่สวนสาธารณะยิ้มนั่งร้องไห้อยู่ที่นั่นคนเดียวยิ้มนั่งร้องไห้
อยู่ยิ้มได้ยินเสียงอะไรซักอย่างยิ้มเจอลูกแมวอยู่ในกล่องข้างถังขยะยิ้มเห็นแมวแล้วหยุดร้องไห้ชักพักยิ้มนึก
ถึงเรื่องของตัวเองที่ไม่มีใครสนใจเหมือนแมวตัวนี้ยิ้มเดินเข้าไปหาแมวแล้วคิดว่าจะนำแมวตัวนี้กลับไป
เลี้ยง

sequence B ความขัดแย้ง

scene 6 บ้านของยี่ม / ภายใน / กลางคืน

20:00 น. ยี่มกลับบ้าน

ยี่มเดินเข้าบ้านแบบตาแดงๆพร้อมกล่องลูกแมวและเจอแม่นั่งอยู่หน้าทีวี

ยี่มคิด(ในใจ)ว่าแม่จะถามว่าเหนื่อยไหมลูกกินอะไรมาหรือยังแต่ความจริงไม่ใช่แบบนั้นเลย

แม่กลับต่อว่ายี่มที่ยี่มกลับบ้านดึกแล้วยังจะเอาแมวมาเลี้ยงอีก

แม่

ยี่มก็โหมงก็ยามแล้วไปไหนมาแล้วอะไรนี่เอามาทำไมแมวจะภาวะ!!(เสียงแม่โมโหมาก)

ยี่ม

แม่ไม่คิดจะถามเหนื่อยหรือว่าหนูเป็นอะไรหนูเจออะไรมาบ้าง

แม่

แกอย่ามาเปลี่ยนเรื่อง

ยี่ม

แม่หนูเหนื่อย

แม่

: ฉันเหนื่อยกว่าแกเยอะกว่าจะเลี้ยงแกโตมาฉันหมดอะไรไปบ้าง

ยี่ม

หนูเป็นแบบนี้ก็เพราะแม่นั่นแหละ

แม่

แกอย่ามาพูดกับฉันแบบนี้ละ

ยิ้ม

ก็หนูพูดเรื่องจริง

เพี้ยะ!!!!

เสียงแม่ตบหน้ายิ้ม

sequence B

scene 7 ห้องนอนของยิ้ม / ภายใน / กลางคืน

V.O.

ยิ้มตกใจมากที่แม่ทำแบบนี้ยิ้มเดินหนีขึ้นห้องทันทีพร้อมถือกล่องแมวแม่เดินตามยิ้มขึ้นไป

ปัง!!

ยิ้มปิดประตูใส่หน้าแม่อ้างดั่ง

แม่

ยิ้ม!!เปิดเตี๋ยวันนี้ะ

ยิ้ม กรีดเสียงดังทำลายข้าวของในห้อง

แม่

ยิ้มหยุดเตี๋ยวันนี้ะอย่ามาก้าวร้าว

ยิ้ม

แม่ไม่ต้องมายุ่งกับหนู

แม่

ยิ้มฉันทบอกให้เปิดประตูใจ

V.O.

ยิ้มก็รีดไม่หยุด

ในระหว่างนั้นยิ้มหันกลับไปเจอลูกแมวที่เขานำมาเลี้ยงยิ้มเลยไปหาข้าวหาน้ำให้แมวกิน

sequence B ความขัดแย้ง

Scene 8 บ้านของยิ้ม / ภายใน / กลางวัน

V.O.

เรื่องนี้ยิ้มไม่เคยลืมเลย

ยิ้มต้องกลับมาใช้ชีวิตคนเดียวในมหาวิทยาลัย ยิ้มมีโรคประจำตัวคือโรคซึมเศร้าที่เป็นมาสักพักแล้วต้องกินยาอยู่ประจำเพื่อระงับอาการ ครอบครัวของยิ้มไม่ค่อยใส่ใจยิ้มและไม่ค่อยมีเวลา ทำแต่งงาน ทะเลาะกันทุกวัน จึงทำให้ยิ้มขาดความรักของครอบครัว เวลาครอบครัวทะเลาะจะมาลงที่ยิ้มทุกครั้ง ทำให้ยิ้มอาการแย่ลงเรื่อยๆ ละไม่เคยดีขึ้นเลย พ่อแม่ทะเลาะกันหนักมากขึ้นจนวันหนึ่งยิ้มได้ลงมา กำลังจะไปเรียนตามปกติ ยิ้มได้เจอพ่อแม่ทะเลาะกันเหมือนเช่นเคย...

แม่

ไหนเงินค่าเทอมของลูกชั้นล่ะที่ของบ้านใหญ่คุณทำไมคุณให้แบบไม่มีปัญหาชั้นก็มีลูกกับคุณเหมือนกัน
คุณช่วยรับผิดชอบเรื่องนี้หน่อยได้ไหม

พ่อ

คุณมีปัญหาอะไรนักหนาผมก็ให้ทุกเงินทุกเดือนแล้วไงนี่ข้าหน้อยทำไมมีปัญหา

แม่:

ที่ลูกอื่นมันได้ทุกอย่างแล้วดูลูกชั้นสิเคยได้อะไรบ้างต้องมารอของเหลือจากบ้านนั่นตลอด

พ่อ

อย่างเงาปัญหามากได้ไหมมันน่ารำคาญ

V.O.

ยัมได้ยืนทุกอย่างแต่ยัมเลือกที่จะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและออกไปเรียนตามปกติยัมเก็บความรู้สึกนี้ไว้คนเดียวไปเรียนแบบซุ่มๆเบือๆ

sequence B ความขัดแย้ง

scene 9 บ้านของยัม / ภายใน / กลางคืน

ยัมนั่งเรียนคนเดียวตามปกติจนถึงเวลาเลิกเรียนยัมกลับบ้านพอถึงบ้านยัมก็ขึ้นห้องเลยไม่ลงมากินข้าวแม้แต่เก็บตัวเครียดเรื่องที่ได้ยินมาเมื่อเช้าจนยัมคิดว่าตัวเองเป็นตัวปัญหาของเรื่องนี้ยัมมีความรู้สึกท้อเล็กน้อยกับทุกอย่างยัมไม่สามารถทำอะไรได้เลยยัมได้แต่โทษตัวเองจนทำร้ายตัวเองบ่อยครั้งและเหมือนเดิมครั้งนี้นัยัมก็ไม่พ้นที่จะทำร้ายตัวเองแทนที่จะพูดเรื่องทุกอย่างให้ใครฟังยัมได้กรี๊ดข้อมือตัวเองและนั่งร้องไห้ในห้องไม่ออกไปไหน...

sequence B ความขัดแย้ง

scene 10 ห้องของยัม / ภายใน / กลางคืน

.....เสียงแม่มาเคาะประตู....

ก็อกๆ

แม่

ยัมลูกลงมากินข้าวได้แล้ว

ยัมที่นั่งร้องไห้อยู่ถึงกับรีบเช็ดน้ำตาแล้วตอบกลับไป

ยัม

ไม่หิวค่ะแม่ยัมอิ่มแล้ว

แม่

ไม่กินจริงๆหรือลูก

ยิ้ม

คะ

แม่

งั้นรีบนอนนะลูก

สิ้นเสียงแม่ยิ้มได้ลุกไปอาบน้ำล้างหน้าล้างตายิ้มต้องนอนกับความรู้สึกแสบๆแบบนี้ไปทุกคืนแต่ทุกครั้งที่ยิ้ม
ร้องให้แม่วที่ยิ้มเลี้ยงไว้มักจะเข้ามาหายิ้มเสมอทำให้ยิ้มรู้สึกว่าจะอย่างน้อยก็ยังมีแม่วอยู่เป็นเพื่อนเวลาที่
ตนเองเสียใจ...

เหมือนวนเป็นลูบชีวิตยิ้มเจอเรื่องอะไรแบบนี้บ่อยๆจนบางครั้งทำให้ยิ้มอาการกำเริบต้องรีบกินยา แต่ก็แค่
ทำให้อาการบรรเทาได้แค่ช่วงหนึ่งเท่านั้นมันยิ่งทำให้ยิ้มไม่สนใจคนรอบข้างมากกว่าเดิม จนทำให้เพื่อนๆ
เริ่มสงสัย

sequence A

scene 11 ห้องเรียน / ภายใน / กลางวัน

ในวันหนึ่ง

เพื่อนเอกกับเพื่อนบีที่เป็นเพื่อนใหม่เพื่อนร่วมห้องของยิ้มเขาเริ่มสังเกตเห็นว่ายิ้มไม่มีเพื่อนคบ เฝียบจนไม่มี
ใครกล้าเข้ามาคุยด้วยเอกกับบีจึงชวนยิ้มมาเป็นเพื่อนกัน

บีว

เธอชื่ออะไรอะ

ยิ้ม

(เงยหน้ามองมาแบบงงๆ)อะอ้อๆเรายิ้มอะ

บีว

: เราเอนะ แกดูไม่ยุ่งกับใครเลยแกมาเป็นเพื่อนกับเราได้นะ

ยิ้ม

(มองแล้วยิ้ม)

ยิ้มไม่ได้พูดอะไร

แนน

มาเดอะ (ยิ้มให้)

บิว

: มาเหอะน่า

แนน

(จับมือยิ้มพายิ้มไปนั่งด้วย)

ยิ้มก็ลูกตามเพื่อนไป

ยิ้มอยู่กับเพื่อนกลุ่มนี้มาเรื่อยๆเลย

sequence A

scene 12 มหาวิทยาลัย / ภายนอก / กลางวัน

จากนั้นยิ้มเริ่มดีขึ้น เริ่มสดใส ร่าเริง สนุกกับเอกกับบีมากขึ้น ชีวิตยิ้มเริ่มดีขึ้น แต่ปัญหาครอบครัวก็ยังคงอยู่
ยิ้มเป็นหน้าตาดีเพื่อนเลยแนะนำให้ยิ้มลงประกวดดาวเดือนของคุณะ ยิ้มยังไม่ได้ตัดสินใจที่จะลงประกวด
ยิ้มกับเพื่อนไปที่ลานข้างนอก

บิว

ลงเหอะแก แกได้อยู่แล้ว

แนน

: ไซ่เนี่ยมีหน้ามีตาเลยนะแกจะมีผลงานเลยนะเว้ย

บิว

: เอาเลยแกลงเลยๆ

ยิ้ม

ก็ได้แกแต่แกต้องช่วยเรานะ

บิว/แนน

ได้ดี

ยิ้ม

(กรอกใบสมัคร)

Sequence A

scene 13 มหาวิทยาลัย / ภายใน / ช่วงเย็น

ถึงวันงานประกวด

ยิ้มถูกโหวตให้เข้ารอบแล้ว

บิว / แนน

เก่งมากแก/แกทำได้เชื่อเรา

ถึงรอบคนสุดท้ายรอบนี้ต้องการคะแนนโหวต

ยิ้มถึงรอบนี้แล้วยิ้มไม่ได้ไปต่อซึ่งคะแนนห่างจากคนที่เข้ารอบแค่เล็กน้อยยิ้มรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย

เพื่อนยิ้มเข้ามาปลอบ

บิว

ยิ้มไม่ต้องเสียใจหรอกเขาจริงๆแกทำดีที่สุดละแกเก่งมากๆแล้วนะ

แนน

ใช่เนี่ยได้เท่านี้แกก็มีผลงานแล้ว(ตบไหล่ยิ้ม)

ยิ้ม

ขอใจพวกแกมากนัก

ยิ้มและเพื่อนใช้ชีวิตตามปกติไปในทุกๆวัน

sequence B

scene 14 ร้านอาหาร / ภายนอก / กลางคืน

จนวันหนึ่งบิวกับแนนนัดกินข้าวกับยิ้ม ระหว่างที่รอยิ้ม บิวกับแนนพูดถึงยิ้มในทางที่ไม่ดี ยิ้มเดินมาพอจึงได้ยินที่บิวกับแนนพูด

บิว

แก แกจำตอนที่ยิ้มประกวดได้ปะ

แนน

ได้ดี ทำไมวะ

บิว

วันนั้นอะฉันอะเห็นว่าพี่บอสอะมาเอาดอกไม้ให้ยิ้มมัน

แนน

จริงอะพี่บอสที่ฮอตๆเลยนั้นนะหรอ

บิว

ใช่ แกแรงเนอะว่าปะ

แนน

เออดียิ้มมันต้องแอบอ่อยแน่เลยอะ

บิว

เออใช่ปะไม่มันเค้าไม่เอามาให้หรอ

แนน

แรวเหมือนกันนะเห็นเงียบๆ

ยิ้มที่กำลังจะเข้าไปหาเพื่อนพอได้ยินแบบนี้ยิ้มเลยหนีออกมาแล้วรีบกลับบ้าน ระหว่างทางยิ้มร้องให้ คิดว่าโดนเพื่อนหลอกทำดีมาด้วยตลอด ยิ้มผิดหวังกับบิวและแนนมาก

sequence B ความขัดแย้ง

scene 15 บ้านของยิ้ม / ภายใน / กลางคืน

พอถึงบ้าน เรื่องครอบครัวก็หนักขึ้นเรื่อยๆคราวนี้พ่อแม่ทะเลาะกันแรงถึงขั้นขึ้นใช้คำหยาบและทำร้ายร่างกาย

แม่

ไหนบอกว่าจะไม่มีการเพิ่มแล้วไงแค่นี้ปัญหามันยังไม่มากพอหรือ(แม่เข้าไปปลุกพ่อแล้วทุบตี)

พ่อ

เรื่องส่วนตัวผมอย่ามายุ่งได้ปะ(พ่อเสียงโมโหมาก)

แม่

อีนันมันมีอะไรดีมีคุณเดี๋ยวมันไม่พอไซ้ใหม่มันมั่วไม่หยุดแกจะตายอยู่แล้ว

พ่อ

มึงอย่ามาพูดแบบนี้จะมีสิทธิ์อะไร (พ่อผลักแม่ออกจนแม่ล้มลงไปกับพื้น)

แม่ร้องให้พ่อก็ยังทุบตีไม่เลิกยิ้มเดินเข้าบ้านมาเห็นทุกอย่างยิ้มทนไม่ไหวทุกเรื่องมันลุมไปหมดยิ้มได้ระเบิด

อารมณ์ออกมาอีกครั้งเหมือนครั้งนั้นที่เคยเป็น

ยิ้ม

เลิกทะเลาะกันได้ไหมอะไรกันนักหนา(พูดพร้อมร้องไห้ น้ำตาอาบหน้า)

พ่อ

ยิ้มขึ้นห้องไปมันไม่ใช่เรื่องของเด็ก

ยิ้ม

คำก็เด็ก2คำก็เด็กทะเลาะกันแล้วมันเคยดีขึ้นบ้างไหมก็ไม่มีพ่อแม่แบบนี้กูไม่อยากอยู่หรือที่บ้านที่ไม่เป็น

บ้านอะ

พ่อ

ยิ้ม!! มันจะมากไปแล้วนะ

ยิ้ม

กรี๊ด แล้ววิ่งขึ้นห้องไปปิดประตูอย่างแรง

sequence C จุดจบ

scene 16 ห้องนอนของยิ้ม / ภายใน / กลางคืน

ยิ้มเข้าห้องมายิ้มร้องให้ทำลายข้าวของยิ้มเริ่มคุมสติตัวเองไม่ได้จนทำให้ยิ้มอาการกลับมากำเริบอีกครั้ง เหตุการณ์ทั้ง 2 ครั้งนี้ ทำให้จิตใจยิ้มแย้มลงมึนๆจนทนไม่ไหว สุดท้ายยิ้มจึงไปหยิบเก้าอี้กับเชือกมายิ้ม ขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ยิ้มเอาเชือกผูกกับพัดลมเพดานยิ้มทำไปร้องให้ไปยิ้มพูดกับตัวเองตลอดเวลา

ยิ้ม: ชีวิตกูแม่งไม่เคยมีอะไรดีแม่งก็เป็นเมียน้อยกูก็เป็นลูกเมียน้อยมีเพื่อนก็โดนหักหลังทำอะไรก็ไม่เคยดีกู จะเข้าไปทำไมวะกูเหนื่อยกูไม่อยากรู้สึกแบบนี้้อแล้ว(ยิ้มร้องไห้หนักมากจนหายใจแทบไม่ทัน)

หลังจากผูกเชือกกับพัดลมเสร็จยิ้มเริ่มเอาห่วงเชือก

เข้าคอตัวเองยิ้มกรี๊ดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะทิ้งตัวลงจากเก้าอี้เชือกรัดคอแน่นจนจะขาดใจตาย แต่ในขนาด นั้น พ่อกับแม่ที่ได้ยินเสียงยิ้มกรี๊ดอย่างดังเขาทั้งคู่วิ่งขึ้นมาทูปประตูไม่มีเสียงตอบรับจากยิ้ม

ส่วนยิ้มที่กำลังจะขาดใจตายในที่สุดอยู่ๆเชือกที่ยิ้มใช้รัดคอตัวเอง เกิดขาดขึ้นมา ยิ้มตกลงมาอย่างแรง พ่อแม่ทั้งประตูเข้ามาเจอยิ้มให้ภาพที่คอเป็นรอยนอนอยู่ที่พื้น ยิ้มร้องไห้แล้วโวยวาย

ยิ้ม

ทำไมวะทำไมวะไม่ตายกูเหนื่อยแล้วกูไม่อยากรู้สึกแบบนี้้อแล้ว(ยิ้มร้องไห้โห่ออกมา)

พ่อ

ยิ้มทำแบบนี้ทำไมลูกยิ้มลูก ลูกหรือเคยถามบ้างมั้ยวันนี้หนูเจออะไรมาบ้างถามหน่อยมั้ยว่าหนูเหนื่อยหนู อะไรี่ป่าวเคยคุยกับหนูเคยกอดหนูบ้างมั้ย แค่เวลาไม่มีให้เลยกลับบ้านมายังจะมาเจอพ่อกับแม่

ทะเลาะกันอีก

แม่

หนูมีหน้าที่เรียนก็เรียนไปเรื่องนี้มันคือเรื่องของพ่อกับแม่ยังงั้นหนูก็เป็นทีหนึ่งอยู่แล้วแม่ทำทุกอย่างเพื่อหนู

งัยยี้ม

ยี้ม

เพื่อหนูงั้นหรือ เพื่อตัวเองมากกว่าแม่รู้ไหมหนูไม่เคยต้องการอะไรเลย(ยี้มร้องไห้พร้อมหันไปหยิบยาที่อยู่ใกล้ๆมือมากินเพื่อจะฆ่าตัวตายอีกครั้ง)

พ่อรีบไปเอายาออกจากปากยี้มแต่ยี้มหุบปากแล้วกลืนจนทำให้ยี้มหมดสติไปพ่อกับแม่ของยี้มจึงรีบพาตัวยี้มไปส่งโรงพยาบาล

sequence C จุดจบ

scene 17 โรงพยาบาล / ภายใน / กลางคืน

ห้องฉุกเฉิน

หมอได้ล้างท้องให้ยี้มได้ทันเวลา ยี้มปลอดภัยจากความตายอีกครั้ง

พ่อ/แม่

ไม่ทำแบบนี้แล้วนะยี้ม

ยี้มเสียบไม่คุยกับใครหมอให้พักฟื้นที่โรงพยาบาลหลายวันยี้มก็ยังไม่ยอมคุยกับใคร

พ่อเลือกที่จะพายี้มไปพบจิตแพทย์

เมื่อยี้มเข้าพบหมอ พ่อกับแม่ถึงจะรู้ว่ายี้มเป็นโรคซึมเศร้า ยี้มยังไม่ทำที่ว่าจะดีขึ้น ยี้มบ่าบดอยู่นาน

ในขณะที่บ่าบดก็ยังมีหลายครั้งที่ยี้มพยายามจะฆ่าตัวตาย ยี้มยังอยากตายอยู่ตลอดเวลา ยี้มจมอยู่กับเรื่องเก่าๆและสิ้นหวังที่ตัวเองไม่หลุดจาก อาการของโรคนี้และโลกที่มันไม่น่าอยู่

sequence C จุดจบ

scene 18 ศูนย์บำบัด / ภายใน / กลางวัน

ยี่มบ้ำบัดไปเกือบ2ปี ตอนนี้ ยี่มอายุ22จะ23แล้วยี่มหายไปจากโลกทุกอย่างที่ยี่มเคยเป็นหลังจากที่ บำบัดมายี่มเริ่มจิตใจดีขึ้นมีสติมากกว่าช่วงแรกๆยี่มอยู่ที่บ้ำบัดมีหมอเดินเข้ามาหา ยี่มแล้วพูดว่าไม่ต้อง กลัวนะยี่มไม่ได้อยู่คนเดียวบนโลกนี้(หมอลูบหัวยี่ม) ยี่มเริ่มคิดได้มากกว่าเก่า ยี่มเริ่มตั้งคำถามแล้วหา เหตุผลว่าเราจะอยู่ไปทำไมคำถามนี้เข้ามาในหัวยี่มในตอนที่ยี่มเลิกคิดอยากฆ่าตัวตายไม่ใช่เพราะว่าไม่ อยากตายแต่รู้สึกว่เหนื่อยทำไปก็ไม่ตายซักทียี่มพลิกมาถามตัวเองว่าเราจะตายไปทำไม

แต่ยี่มตอบไม่ได้เหมือนกันว่าจะตายไปทำไมแล้วก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่าจะอยู่ไปทำไมยี่มเลยมานั่งคิดว่า อยู่กับตายอันไหนมันเสี่ยงกว่ากัน

ถ้ายี่มอยู่ยี่มยังกำหนดได้ว่าเหตุการณ์ชีวิตอยากให้เป็นยังไงต่อไป

แต่ถ้ายี่มตาย ยี่มไม่สามารถกำหนดได้ว่ายี่มจะตกนรกไหมจะต้องกลับมาชดใช้กรรมอีกกี่ครั้งยี่มถึงแม้ อยากจะตายในหลายๆครั้งยี่มก็ยังไม่กลัวตกรอกอยู่ อาจจะฟังเป็นเหตุผลต่างๆของยี่มในการไม่อยากตายอีก ต่อไป

sequence C จุดจบ

scene 19 บ้านของยี่ม / ภายใน / กลางวัน

ปัจจุบันยี่มหายจากอาการซึมเศร้า

ยี่มได้เขียนบทความเรื่องของยี่มไว้ในเฟสบุ๊คส่วนตัวทำให้ยี่มกลายเป็นเหมือนคนให้คำปรึกษาเรื่องโรค ซึมเศร้า มีคนทักเข้ามาหา ยี่มทุกวันยี่มเลือกที่จะให้คำปรึกษา ทุกคนที่เข้ามาถามเหมือนช่วยเป็นกำลังใจ ให้คนที่ชีวิตเหมือนยี่ม ยี่มได้พูดทิ้งท้ายให้ทุกคนที่คิดอยากฆ่าตัวตายกับโรคซึมเศร้าไว้ว่า..

ยี่ม

ยี่มอยากให้คิดดีๆว่าเรายังมีคนที่เรารักอยู่และยังมีใครที่รักเราอยู่ข้างๆหรือเปล่าเพราะร่างกายของคนเรา มันอยู่ได้ด้วยปัจจัย4แต่ชีวิตมันอยู่ได้ด้วย2อย่างคือคนที่เรารักกับคนที่รักเราถ้ามี2อย่างนี้เราไม่ตายหรอก ค่ะเพราะยี่มก็ไม่ตาย....